

Te Rotterdam kwam het stoomschip „Tremorvah" uit Halifax aan, met een waarde van 1¼ miljoen gulden aan kleedingstukken en voedingsmiddelen, in Amerika voor de Belgische vluchtelingen bijeengebracht.

EEN TREURSPEL IN DE LUCHT

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT HET VORIGE
NUMMER

Ik had op 't gebied der luchtscheepvaart een verrassende uitvinding gedaan. Ik had namelijk een apparaat uitgevonden, waardoor een vliegmachine, die tijdens haar vlucht een defect kreeg, geen noodlanding behoefde te doen, maar kon blijven zweven, tot het defect hersteld was. Mijn patroon en zijn dochter wenschten mij geluk. Het speet mij echter dat ik den wensch van mijn patroon om zijn dochter te huwen, niet kon inwilligen: ik had mijn hart reeds weggegeven aan Lize, mijn verloofde, die mij wachtte in het dorpje, waar wij beiden geboren waren. Gelukkig nam mijn patroon de zaak nogal kalm op, maar hij was erg bezorgd voor zijn dochter die mij innig liefhad. Toen wij den proeftocht gingen maken, scheen mijn patroon in 't geheel niet meer te denken aan mijn weigering, tenminste, toen wij hoog in de lucht waren, en mijn uitvinding een succes bleek, schonk hij mij en zichzelf een glas wijn in om den goeden uitslag te bekrachtigen. Nauwelijks evenwel had ik van den wijn gedronken of ik zeeg bewusteloos neer. Toen ik weer uit mijn bewustelozen toestand ontwaakte was het nacht en lag ik, vastgebonden op een plank, met het aangezicht naar beneden, dwars over de aëroplaan. Ik slaakte een doordringenden kreet van angst.

„Schurk!" schreeuwde ik. „Moordenaar!"
„O ga je gang, hoor! Schreeuw maar raak!"
„Neem mij op, mijnheer," smeekte ik. „Om Gods wil, neem me op!"
„Je ligt daar pas tien minuten!"
„Leugenaar," riep ik uit. „'t Is nu nacht.

Ik ben verstijfd van de kou!"
„Je zult nog wel kouder worden, wacht maar," antwoordde hij.

„Wil je me vermoorden?" vroeg ik.
„Je wou me de / 50.000 terugbetalen, hè, maar weigerde mijn dochter te trouwen. Ha, ha! Ik zal de touwen doorsnijden en je laten vallen. Je zult al je beenderen in je lijf breken in de zee beneden en onmiddellijk verdrinken. Dan zal ik je apparaat overboord werpen en je zult vergeten worden als andere mislukte slachtoffers der wetenschap."

Weer schaterde Riel het uit, een duivelsche lach, terwijl ik schreeuwde, vloekte en bad in mijn angstwekkenden toestand. Ik wist dat hij woord zou houden.

„We zijn thans vijfduizend voet," riep hij mij toe.
„Haal mij naar binnen en ik geef je mijn uitvinding cadeau," kreet ik.

Hij lachte slechts zijn waanzinnigen lach. Toen berustte ik; ik wist dat mijn lot bezegeld was. Mijn eerste schrik was over, en kalm wilde ik mijn vreeselijk einde te gemoet gaan. Mijn hart brak mij evenwel bij de gedachte aan mijn geliefde Lize, die thuis tevergeefs op mij wachten zou. De tranen bevroren op mijn wangen, want het was op deze hoogte bitter koud.

Het zou een heele val zijn, dacht ik, terwijl ik naar de zee daar heel ver in de diepte staarde. Ik vroeg mijzelf af hoe lang ik wel zou vallen, of ik dood of bewusteloos zou zijn als ik benedenkwam.

Toen hoorde ik Riel weder.

„Franklin!"

„Ja!"

„Ik hoorde je niet meer, ik dacht dat je bewusteloos was."

„Ik ben niet bang!"

„Nu ga ik het touw doorsnijden!" lachte hij. Ik voelde het mes zagen langs het touw waaraan ik hing en huiverde. Plotseling gebeurde er iets onvoorziens: Riel had zich te veel voorovergebogen, zijn evenwicht verloren en was uit het vliegtuig gevallen. Hij was nu dood, het lot dat hij mij had toegedacht, was het eerst zijn deel geworden. En ik? Ik was door den schok plotseling van de aëroplaan afgeschoven en hing nu met mijn hoofd naar beneden onder aan de vliegmachine.

Ze zeggen mij nu dat het alles waanzin was. Dat mijn uitvinding een mislukking was en mij zenuwziek maakte; dat ik geen luchtreis gemaakt heb, maar al dien tijd hier ziek was, waar ze me dag en nacht bewaakt hebben. Ze denken dat ik niet weet, dat ze me maar wat voorleegen. Dagelijks zie ik het gelaat van Riel, hij staart me dan aan. Ik weet echter dat hij dood is. Hij heeft nu een treurigen blik in zijn oogen. Ik denk dat hij berouw heeft."

Bovendien, toen ik de luchtreis begon, had ik zwarte haren, en thans zijn ze wit als sneeuw.

EEN WEDREN OM EEN VROUW

Het was aan den vooravond van den wereldberoemden wedstrijd Parijs—Berlijn, dat in een rustig en deftig hotel te Parijs twee heeren zaten te praten onder het genot van koffie, likeur en sigaretten. Het waren twee bekende autorenners en ze spraken natuurlijk over den wedstrijd van den volgenden dag.

Wilson Knox, de oudste, was rijk, bewoog zich in de beste kringen en had een krachtige gestalte en ijzeren zenuwen.

De andere, Claude Parsons, was klein, doch lenig en gespierd. Zijn wereldlijke bezittingen waren vrijwel nihil, doch hij hoopte den volgenden dag vijftigduizend gulden te winnen, hem beloofd door de autofabriek, wier auto hij bereed, als het hem gelukken mocht het eerst aan te komen.

Oogenshijnlijk vrienden waren ze elkanders mededinger niet alleen op sportgebied, doch op een nog veel gevaarlijker terrein: ze beminden beiden hetzelfde meisje. Deze was in Parijs met haar vader en zou morgen getuige wezen van den afrit. Geen der beide minnaars wist evenwel nog aan wien het meisje de voorkeur gaf.

Wilson Knox trok nadenkend aan zijn sigarette.

„Parsons," zei hij plotseling, „ik krijg daar een idee."

Zijn vriend keek hem vragend aan.

„Ik zal morgen met je rennen om Winifred Hartford!"

Het was een groote inzet; een inzet, die, als hij verloor, een leven van bitter verwijt zou ten gevolge hebben.

„Ik bedoel," ging Knox voort, „als jij vóór mij Berlijn bereikt, zal ik mij niet meer vertoonen in het gezelschap van Winifred en aan jou de gelegenheid laten haar te vragen en omgekeerd. Ik stel slechts één voorwaarde, namelijk deze: als jij wint vertel je aan Winifred van onze weddenschap en — hoe je aan je auto gekomen bent!"

„Wat bedoel je?" riep Parsons uit, bleek en zenuwachtig.

„Alleen dit," antwoordde Knox, kalm een cheque ten bedrage van tienduizend gulden te voorschijn halende.

Hij gaf het aan zijn vriend, nauwkeurig diens gelaat bestudeerende. Deze zag het in, gaf een schreeuw en liet de cheque op den grond vallen.

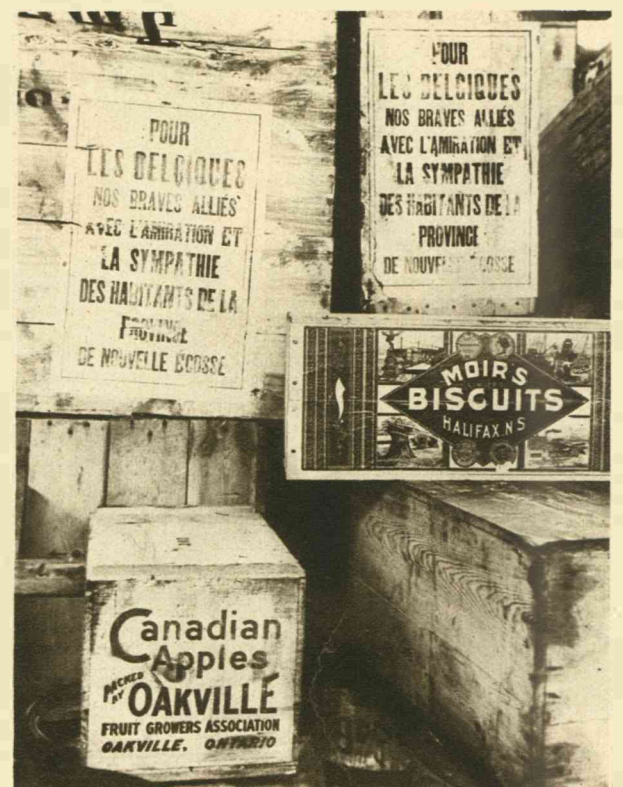
„Parsons," zei Knox rustig, „ik ontdekte dit eerst eenige dagen geleden, toen de bank het mij zond en vroeg of de handteekening wel in orde was. Ik antwoordde bevestigend, doch wist maar al te goed van wien de handteekening was en waarom ik de vorige week mijn cheque-boek miste.

DE UITWERKING DER MIJNEN.

EEN WATERZUIL VAN 34.5 METER.

Nadat wij uit de courantenberichten de verschrikkelijke gevolgen van het springen der mijnen hebben gelezen, bemerkten wij thans ook in ons land helaas de heftige kracht dezer vernielers. Geheel Nederland voelt diepe sympathie voor de slachtoffers der mijnontploffing in Zeeland. Welke de kracht der mijnen is, kan uit bovenstaande foto worden afgeleid.

Nieuw-Schotland, Canada enz. wedijverden in het bijeenbrengen van goede gaven voor de Belgen. De vaten en tonnen waren met van sympathie getuigende opschriften voorzien. Aan boord van de „Tremorvah" bevonden zich verschillende autoriteiten.

Ik wilde je niet vervolgen, maar jij bent de schuldige!"

Parsons zat neergedoken in zijn stoel en antwoordde niet.

„Beken dat jij mijn handteekening vervalschte, jou schurk!" riep Knox uit met dreigend gebaar.

„Schuldig!" zuchtte Parsons.

„Waarom deed je 't?" vroeg Knox.

„Ik was wanhopig, Knox! Wanhopig uit geldgebrek. Ik wist dat ik zou kunnen winnen als ik aan den wedstrijd deelnam. De Panhard-autobielenfabriek loofde vijftigduizend gulden uit aan dengene die met een auto van haar den wedstrijd wint. Ik kon die kans niet voorbij laten gaan. Hoe zou ik echter aan geld komen om een auto te kopen. Ik was ten einde raad ook wegens Winifred. Met weinig vooruitzichten lachte mij de belooning toe, zou deze den weg van het geluk voor mij openen. Zonder dit geld was Winifred voor mij onbereikbaar. Toen schreef ik de cheque; ik zou je terugbetalen als ik den strijd won. Ik zweer het je! Alles zou ik je terugbetalen."

Hij uitte zijn bekentenissen met gebroken stem en keek zijn metgezel verwilderd aan.

Deze antwoordde echter op koelen toon: „Als je mijn aanbod weigert, Parsons, maak ik je bekend. Als je wint, eisch ik, dat je Winnie volkomen inlicht omtrent je frauduleuze handeling en als ze je dan nog hebben wil, welnu, dan is het mij goed. Als je verliest, betaal je mij de cheque binnen twee maanden of — ik lever je aan de justitie over. Ziehier mijn ultimatum."

Het ellendige van den toestand, waarin hij zich bevond, drong langzaam tot Claude Parsons hersenen door.

„De voorwaarden zijn hard!" mompelde hij.

„Hard? Jou lafaard!" riep Knox uit. „Parsons," ging hij kalmer voort, „begrijp je niet, dat het mijn vast voornemen is morgen te winnen; coûte que coûte?"

„Bedoel je, dat . . . dat je mijn car wilt vernietigen?" hijgde Parsons.

„Ik bedoel, dat je het zelf zult doen!" zei Knox, op een toon waaruit ingehouden haat klonk. „Ik had gehoopt dat je begrijpen zoudt, dat het voor jou alleen veilig is, als je je terugtrekt!"

De beide mannen stonden tegenover elkander, zwijgend, vol woede en Parsons wist dat hij een verbitterden vijand tegenover zich had.

„Als je morgen mijn plannen in de war stuurt," dreigde Knox, „dan — maak ik je bekend, begrepen!"

* *

Den volgenden morgen vroeg bevond zich reeds een opgewonden menigte op de plaats van den afrit. De verschillende deelnemers kwamen successievelijk met hun auto aanrijden. Wilson Knox, met een uitstekende Mors-machine van 70 P.K., was ingeschreven als No. 8; Parsons had een Panhard, eveneens van 70 P.K. die No. 10 kreeg. Er waren achtendertig deelnemers, allen in compleet auto-kostuum.

Wilson Knox bevond zich nevens Parsons. De laatste scheen uiterlijk zeer kalm, doch had zijn gelaat reeds met de stofbril bedekt, terwijl een licht beven van zijn onderlip zijn ontroering verraadde. Knox wachtte met de tanden op elkaar. Hij zou winnen, hij moest winnen! Om zijn tegenstander te vernietigen zou hij al zijn geest- en spierkracht aanwenden. Winifred was de prijs!

Midden in deze overdenkingen werd hij gestoord door het signaal: klaar voor den afrit!

Een oogenblik later waren ze vertrokken!

Zijn medeminnaar had aanvankelijk de leiding en liet hem eenige meters achter zich. Gaandeweg echter kregen ze een gelijkmatigen gang, die steeds vermeerdeerde, tot ze beiden een snelheid hadden van 60 K.M. per uur.

Knox zag niets anders dan eenige meters van een witten grindweg en voor zich de car van zijn mededinger. De